

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

KBW 1993/71

UITSpraak

in het geding tussen:

H.H. v.d. H wonende te H, eiser,

en

het bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, gedaagde.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Bij beslissing van 14 september 1992 heeft gedaagde de aanvragen om kinderbijslag vanaf het eerste kwartaal van 1991, door eiser ingediend ten behoeve van het kind I. G., geboren op 15 september 1984, afgewezen.

De Arrondissementsrechtbank te Haarlem heeft het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij uitspraak van 8 juli 1993 ongegrond verklaard.

Het door eiser tegen deze uitspraak ingestelde hoger beroep strekt tot toekenning van kinderbijslag.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 22 april 1994. Eiser is daar in persoon verschenen. Gedaagde is verschenen bij gemachtigde R.P.J. Vinkesteyn, werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank.

II. MOTIVERING

Met ingang van 1 januari 1994 is de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) in werking getreden en de Beroepswet gewijzigd. De in dit kader gegeven wettelijke regels van overgangsrecht brengen echter mee dat op het onderhavige hoger beroep moet worden beslist met toepassing van het procesrecht zoals dat luidde voor 1 januari 1994, behoudens wat betreft de mogelijkheid van vergoeding van proceskosten, als geregeld in artikel 8:75 van de Awb.

Eiser, geboren in 1921, en zijn echtgenote zijn begin jaren '80 naar Brazilië geëmigreerd. Samen met twee (gehuwde) kinderen oefenen zij daar een landbouwbedrijf uit. Eiser zelf heeft sinds (ongeveer) 1984 zijn hoofdverblijf geleidelijk aan weer naar Nederland verplaatst.

De reden hiervan is, naar zijn verklaring, dat zakelijke aangelegenheden zijn aanwezigheid hier vereisen; bovendien wonen hier twee, eveneens gehuwde, kinderen. Doorgaans verblijft eiser twee perioden per jaar in Brazilië. Sinds februari 1991 bewoont hij in Nederland een eigen (huur-)woning. Het kind I. G. is op 15 september 1984 geboren uit een Braziliaanse moeder en een onbekende vader. Het is kort na zijn geboorte in eisers gezin in Brazilië opgenomen. Bij akte van 21 juni 1986 is eisers echtgenote tot voogdes over het kind benoemd. Met de moeder van het kind bestaat, naar eisers verklaring, geen contact.

In 1991 heeft eiser vanaf het eerste kwartaal van dat jaar aanvragen om kinderbijslag ten behoeve van I. ingediend. Gedaagde heeft, na onderzoek, bij de bestreden beslissing deze aanvragen afgewezen, waartoe is overwogen:

- dat eiser als ingezetene van Nederland verzekerd is ingevolge de Algemene Kinderbijslagwet (hierna: AKW);
- dat zulks niet geldt voor zijn echtgenote;
- dat ten aanzien van eiser, nu deze niet geacht kan worden duurzaam gescheiden van zijn echtgenote te leven, wordt aangenomen dat hij -mede- een huishouden heeft in Brazilië, waarvan het kind I. deel uitmaakt;
- dat eiser geen familierechtelijke betrekking met I. heeft en slechts aanspraak op kinderbijslag kan maken indien er sprake is van een pleegkind in de zin van de AKW;
- dat eiser het kind volledig onderhoudt;
- dat echter niet is voldaan aan de ingevolge de AKW ten aanzien van een pleegkind geldende opvoedingseis, in welk verband gedaagde heeft gesteld:

"Ten aanzien van de opvoedingseis zijn wij van mening dat niet gesteld kan worden dat aanvrager genoemd kind als een eigen kind opvoedt. Aanvrager woont ongeveer tien maanden van het jaar in Nederland en heeft dan slechts telefonisch of schriftelijk contact. Gelet op de grote afstand tussen aanvrager en het kind achten wij het uitgesloten dat hij dit kind kan opvoeden als een eigen kind. Ook het benoemen van zijn echtgenote tot voogdes achten wij in dit verband van belang. Aanvragers echtgenote verblijft immers in Brazilië en zal een veel grotere en meer directe invloed op de opvoeding van I. kunnen uitoefenen dan dat voor aanvrager mogelijk is. Zij is echter gedurende de relevante periode niet verzekerd ingevolge de AKW."

De eerste rechter heeft in de aangevallen uitspraak gedaagdes standpunt onderschreven. De Raad komt tot een gelijkkluidend oordeel. Overeenkomstig constante rechtspraak kan van een pleegkind in de zin van artikel 7, lid 1, jo. (thans) lid 9, van de AKW worden gesproken wanneer de verzekerde zich wat betreft de opvoeding van het kind zodanig gedraagt dat hij de plaats van de ouder inneemt en er in dit opzicht een verhouding bestaat als die van een ouder tot een eigen kind.

Met het oog op de omstandigheden van het onderhavige geval dient te worden benadrukt, dat het hier gaat om het feitelijke bestaan van een nauwe, exclusieve relatie van de verzekerde tot het kind. Aan die voorwaarde wordt ten opzichte van I. binnen eisers huishouden voldaan, echter niet door eiser zelf maar -uitsluitend- door zijn echtgenote, die niet verzekerd is ingevolge de AKW.

Dit wordt niet anders wanneer ervan moet worden uitgegaan, zoals eiser ter terechtzitting van de Raad heeft gesteld, dat hij niet tweemaal per jaar een maand, maar twee maal per jaar (maximaal) drie maanden in Brazilië verblijft, aangezien ook in dat geval geldt dat het kind zich een aanmerkelijk deel van de tijd buiten de invloedssfeer van eiser bevindt.

De uitspraak van de eerste rechter dient in stand te blijven. Er is geen aanleiding om toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Awb.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus gegeven door mr. N.J. Haverkamp als voorzitter en mr. H.J. Grendel en mr. F.P. Zwart als leden, in tegenwoordigheid van mr. M.F. van Moorst als griffier.

Uitgesproken in het openbaar op 26 mei 1994 door voornoemde voorzitter, in tegenwoordigheid van L.J. van Krimpen als griffier.

(get.) N.J. Haverkamp.

(get.) L.J. van Krimpen.

(get.) M.F. van Moorst.